

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
 בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
 שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

דער פארשעמטער קארגער

קארגשאפטן. " נו, וואס האט ער פון זיין גאנצע רייכקייט וואס באגלייט אים נישט אין קבר? גארנישט מיט גארנישט! זיין גאנצן לעבן האט ער נישט געטיילט, נישט געגעבן, זיך נישט גערעכנט מיט זיינע ברודער.. אזעלכע זינגערייען האבן זיך געהערט.

א קורצע צייט נאך זיין פטירה, האבן זיך געהערט געוואלדערייען פון נאך און נאך ארימעלייט וועלן זענען צאמגעבראכן. דאן האט זיך דער סוד אנטפלעקט אז דער באוואוסטער 'קארגער' פלעגט אלע יאָרן טיילן גרויסע צדקות און שטיצן די ארימע משפחות באטיידן קיינער זאל נישט וויסן. ער האט באפוילן דעם געשעפסטמאן געבן מעל פאר שבת און אלע געשמאקע מאכלים פאר נויטבאדערפטיגע מיט א שבועה אז קיינער אין דער וועלט טאר פון דעם נישט וויסן און רעדן איבער דעם.

די זעלבע האט ער געטון מיט אלע אנדערע געשעפטן אויף דעם גאנג האט ער באזארגט אלע ארימעלייט און זיי געשפייזט. וויבאלד ער האט באשוואירן אלע געשעפטן זאלן נישט אנטפלעקן זיינע גוטע מעשים האט ער דעריבער אלע יאָרן געלעבט מיט ביוז-בזיונות ווען אלע ארומיגע שעלטן און פארשעמען אים. אויך ביים לעצטן טאג זיינעם זיין אייגענעם לויז האט מען אים דערנידערט.

מיר קינדער וועלן פרוין צו באהאלטן אונזערע גוטע מעשים, זיך נישט גרויסהאלטן דערמיט, אזוי וועלן מיר זיין פשוט און באטיידן. (ע"פ כוכבי אור סיפורים נפלאים).

[ווען דער הייליגער בעל שם טוב האט דערציילט די צוויי מעשיות {דער בלינדער שפילער און דער קארגער} האט מען אים געפרעגט: ווער איז מער חשוב'ער, דער בלינדער אדער דער קארגער? האט דער בעל שם געענטפערט: "אין הימל ווייסט מען אויך נישט". [ע"פ אנ"ש].

אינדרויסן פונעם פרעכטיגן הויז פון דער גביר ר' אפרים, שטייט דאָרט ר' שלמה פארשעמט מיט א צעבראכן הארץ, ער האט נאָרוואס געבעטן הילף פונעם גביר ער זאל קענען צאלן די שווערע קאסטן פאר די היילונג פון זיין קראַנקן זון, אָבער ער האט ליידער נישט באקומען קיין שום פרוטה, ער קען זיך נישט אָפטיילן פון זיין ווייטאג, ווידער גייען ארויס צוויי גבאי-צדקה פונעם גביר'ס שטוב, עס שרייען ארויס פון זייערע מיילער פּעך און שוועבל אויף דער קארגער גביר וואס קען רואיג אויסהאלטן דעם גאנצן שטאט מיט זיין רייכקייט, אָבער ער איז נישט גרייט צו באפרייען אפילו א קליין פרוטה פון זיין בערזל און זיין פארמאכטע טאט.

"אזא קארגער... אזא קארגער... זיין גאנצע עשירות איז גארנישט ווערד, א שלעכטיגקייט פון א מענטש, ער איז נישט גרייט צו עפענען זיין טאט, וואס האט ער פון זיין פארמעגן?.. אלעס נאר פאר זיך און זען..."

"אזא קמץ... אזא קמץ... זיין גאנצע רייכטום איז גארנישט ווערד, ווי קען מען זיין אזוי ביטער, נישט זיין גרייט צו עפענען דעם בערזל. וואס האט ער פון זיין גאנצן עשירות ווען אלעס פאקט ער פאר זיך און זאָרגט זיך נאר פאר די אייגענע טאט... מען מעג טראכטן אויף פון ארימעלייט, צעשליסענע עניים וועלכע קענען נישט קויפן קיין מעל אויף שבת?..."

אזוי איז ר' אפרים געווען אָפגעפרעגט און פארשעמט אין די אויגן פון די עסקנים פון שטאט און אלע אירע איינוואוינער וועלכע האבן פסדן אים בארעדט און זיך דערווייטערט פון אים און זיינע אומרעכטע אויפפירונג.

געווען איז א טאג, מען הערט א שמועה אין שטעטל אז דער גביר ר' אפרים האט איבערגעלאזט דער וועלט, ווער גייט אים באגלייטן צו זיין לעצטע רוח איינצעלנע זענען געקומען מיט א אָנגעבלאָזענע מינע אויף זייער פנים, אויך ביים לויז האט זיך געהערט שישקערייען איבער זיינע

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

די שיחות פון נאך ספורי מעשיות (5)

אז מ'זאל נעמען 'קרייד' [זייך פון ווייעכע ערד]! - און דריי מאל מער ווי דאס וואג פונעם 'קרייד', זאל מען נעמען 'זייך' [פון געוואוקסן און בלומען]! - און פון ביידע [זייפן] צוזאמען, זאל מען מאכן א 'פאד' אפצובאדן דעם קינד! - און מ'זאל דאס מאכן גלייך ווען דאס קינד הייבט אן צו ברענען און אנגעהיצט ווערן דערפון! - און דאס וועט בעזרת השם העלפן, אויב די גזירה איז נישט אזוי שטארק! - אבער אויב די גזירה איז חס־ושלום שטארק, וועט דאס דאן נישט העלפן!

[אות ב] און רבינו ז"ל האט געזאגט: אז די 'פאקן קרענק', איז געווארן צוליב דעם 'חטא העגל'! - און ס'איז שווער צו פארשטיין דעם דאזיגן זאך: עס איז דאך ביי די אנדערע פעלקער אויף פארהאן דעם דאזיגן קרענק?! - [דאס הייסט: אז 'חטא העגל' איז דאך נאר שייך ביי אידן? איז פארוואס איז ביי זיי אויף פארהאן דעם דאזיגן קרענק?].

נאר עס שטייט אין מדרש (בראשית רבה פח, א): "אז ס'וואלט געדארפט זיין, אז די פעלקער זאלן נישט האבן קיין שום קרענק! (וויבאלד ס'קומט זיך זיי 'עולם הזה' פאר זייער חלק)! - נאר פדי זיי זאלן זיך נישט טשעפענען און רייצן מיט די אידן [ווי עס שטייט (תהלים לט, ט): "חֲרַפְתָּ נָבֵל אֶל תְּשִׁימֵנִי", דוד המלך בעט זיך: "דעם שאנד פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט געבן"] - דעריבער האט מען זיי געגעבן אלע קרענק וואס אידן האבן!"

און אזוי ווי רש"י ערקלערט אויפן [אויבנדערמאנטן] פסוק: "חֲרַפְתָּ נָבֵל אֶל תְּשִׁימֵנִי" - [דעם שאנד פונעם שלעכטן מענטש וואס ער פארשעמט מיר, זאלסטו מיר נישט געבן]! - ברענג אויף אויף אים [דעם שלעכטן מענטש], 'קרעץ' און 'וויטאג'! פדי זיי זאלן מיר נישט קענען זאגן [און פארשעמען]: 'עסט ווערט געשלאגן מיט קרענק און אונז נישט'! - און די 'דאזיגע תפלה' פון 'דוד המלך' האט גורם געווען, אז מ'זאל געבן פאר די פעלקער, 'סוריס' און 'קרענק'!

און נאך איז שווער לכאורה: ס'איז דאך זיכער אויף געווען פארן 'חטא העגל', דער דאזיגער קרענק?!

נאר קודם איז דאס נישט געווען אזא שווערע קרענק; דאן זענען די 'פאקן' געווען, צוליב די בלוט וואס די קינד זייגט פון זיין מאמע, ווי ס'איז באוואוסט פאר די 'חכמי הרופאים' - אבער דאס איז נאך דאן נישט געווען אזא שווערע קרענק, אז ס'זאל זיין מסוכן צו שטארבן דערפון חס־ושלום, אזוי ווי יעצט. און דאס איז געווארן צוליבן אויבנדערמאנטן זינד [פון 'חטא העגל'].

[אות ג] אויף איז דאס אביסל מרוימז אין 'ספר רמיה', דארט ווערט דאס אלעס מרוימז אינעם זעלבן פסוק (ב, כב): "גם כי תכבסי בנתר, ותרכי לך בורית, נכתם עונף לפני", "אפילו ווען דו וועסט זיך וואשן מיט 'קרייד', און דו וועסט דיר מערן 'זייך' - איז דיין זינד פארט געצייכנט פאר מיר".

זאגט רש"י: "[עונף, דיין זינד]: אויפן זינד פונעם עגל. נתר: דאס טייטש אויף לעז' [פראנצויזיש אידיש]: 'קרייד'. בורית: זייך". (קומט אויס: אז דא איז מרוימז די סוד פונעם אויבנדערמאנטן

ה - המשך דער 'צדיק' וואס איז אויף אים

ארויפגעפאלן 'עצבות'

[אות ה] און דאס צו פארשטיין [דארף מען וויסן]: אז ס'איז באוואוסט: אז דער דאזיגער 'גשמיות' דיגער וועלט, איז נאר א 'מיטל פונקט' אינמיטן די 'גלגלים', ווי ס'איז ערקלערט דורך די 'בעלי תכונה'! [חכמת אסטראנאמיע, די גאנג פון די זון, לבנה, און שטערנס - זעה: 'רמב"ם' הלכות קדושה החדש; ספר הברית; ספר תכונה פון רבי חיים וויטאל]! - און כל שפן קעגן די 'עולמות העליונים', ווערט די 'גאנצע וועלט' זיכער נישט באטראכט, מער ווי א 'פינטעלע'!

ז - די צוויי סארט 'שכל'

זאלסט וויסן: אז ס'איז פארהאן צוויי סארטן 'שכל'! - דאס זענען די צוויי בחינות פון 'אחור' און 'קדם' (זעה לקוטי מוהר"ן ח"א כא).

דאס הייסט: אז ס'איז פארהאן אזא סארט 'שכל' וואס דאס קומט אן צום מענטש לויטן 'צייט', און ווי מער עלטער ער ווערט, ווייסט ער מער.

ווי עס שטייט (איוב לב, ז): "מִיָּמִים יִדְבְּרוּ [ורב שנים ידיעו חכמה]", "די טעג רעדן" (די טעג פונעם מענטש, זיין עלטערקייט - מאכט אז ער זאל רעדן); [און די פילע יאהרן זיינע, זענען אים מודיע דאס (קלוגשאפט)].

און דער דאזיגער 'שכל' - דאס איז די [ערשטע אויבנדערמאנטע] בחינה פון 'אחור', וואס דאס קומט אן מיט א 'שפעטערע צייט'. ווייל צו דער 'דאזיגער שכל', דארף מען האבן 'צייט'.

אבער עס איז פארהאן א [אנדערער סארט] 'שכל', וואס דאס קומט אן צום מענטש, מיט א 'גרויסן שפע', מיט א 'גרויסן שנעלקייט', ווייניגער פון א סעקונדע - ווייל דאס איז 'למעלה מהזמן', 'העכער פון די צייט', און מען דארף נישט האבן צום דאזיגן 'שכל', קיין שום 'צייט'.

און דער דאזיגער 'שכל' - דאס איז די [צווייטע אויבנדערמאנטע] בחינה פון 'פנים' [קדם]. דאס איז די בחינה פון 'עקב', די בחינה פון 'אמת', ווי עס שטייט (תהלים כד, ו): "[זוה דור דורשיו] מבקשי פניך יעקב סלה", "[דער דאזיגער דור וואס טוען די גוטע מעשים וואס שטייט דארט אויסגערעכנט], זיי זענען ראוי צו זוכן דיין פנים דו גאט, און זיי ווערן אנגערופן די קינדער פון 'עקב', ביז אייביג".

ח - סגולה [רפואה] פאר 'פאקן'

[שווארצע פאקן]

[אות א] נאך שבת פרשת ויחי, האט רבינו ז"ל געזאגט: [אז] אינעם דאזיגן 'שלש סעודות' - איז מיר באוואוסט [נתגלה] געווארן, די 'סגולה' [רפואה] פאר די [קרענק וואס הייסט] 'פאקן' [שווארצע פאקן] - וואס איז געווען זייער מסוכן דיג, און איז שוין ברוח השם מער נישט פארהאן היינט! - דאס איז נישט 'ווינט פאקן' וואס מ'רופט היינט 'טשיקענפאקס' בלע"ז!]

‘סגולה’, וואס דאס קומט נאך פונעם ‘חטא־העגל’. דאס איז: זיך צו וואשן מיט ‘קרייד’, און צו פארמערן ‘זייף’. און פארשטיי וואונדער!

(זעה נאך וועגן ‘פאקן’: שיחות־הר”ן קפט; חיי־מוהר”ן פב; לקוטי־תפלות ח”א סז; ימי־מוהר”ת ח”א ט; אבני־ה־בְּרָזֶל; שיחות־וספריים מרבנו ז”ל לד).

ט - אַ מעשה פונעם רבינ’ס יונגע יאהרן:

איינמאל איז מען געקומען צו אים מיט א פֿדיון, אז ער זאל מתפלל זיין אויף א קינד מיטן נאמען: “שְׂרָה אֶסְתֵּר בַּת יְהוּדִית”. און ער האט געזאגט: “אז זי וועט שטארבן!” - און אזוי איז טאקע געווען. ובאלו התבות “מתה” “ויבאש” נתגלה לו זאת. “מתה ויבאש”, ראשי־תבות: שְׂרָה אֶסְתֵּר בַּת יְהוּדִית. וי, מתה. השם ישמרנו.

האט ער געזאגט: אז ער האט דאס געוואוסט פון די הייליגע תורה, ווייל ער האט דעמאלס געזעהן א פסוק (שמות ז, כא): “והדגה אשר בַּיָּאֵר מֵתָה ויבאש”. און ביי די דאזיגע ווערטער: “מתה ויבאש”, איז אים דאס נתגלה געווארן. ווייל די ווערטער: “מתה ויבאש”, איז די ראשי־תיבות: פון דאס קינד’ס נאמען: שְׂרָה אֶסְתֵּר בַּת יְהוּדִית, וי, מֵתָה - השם־יתברך זאל אונז אפהיטן.

י - ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן

ער האט אנגעווארנט פאר זיינע מענטשן: אז אויב ס’וועט זיך זיי חס־ושלום טרעפן א נישט ריינע פאסירונג (שמואל־א כ, כו) - זאל מען גלייך תיפרימנד גיין אין מקוה זיך צו טובל’ן!

ווייל דורך די פאסירונג חס־ושלום, ווערט דערפון וואס ס’ווערט דערפון, דעריבער איז זייער גוט: אז נאך פאר עס הייבט עפעס אן צו געשעהן דערפון חס־ושלום - זאל זיך דער מענטש מקדים זיין און זיך טובל’ן און רייניגן.

און ער האט זייער אנגעווארנט: “אז דער מענטש זאל זיך בכלל נישט דערשרעקן דערפון!” - ווייל די זארג און מרה־שחורה אויף דעם זאך, טוט זייער זייער שטייגן.

און ספעציעל נאכדעם וואס ער האט שוין אנטפלעקט די דאזיגע ‘צען קאפיטלעך תהלים’ [תיקון־הכללי] וואס זענען מסוגל צו פאררעכטן דעם דאזיגן זינד [פון פגם־הברית] - דאס זענען: ט”ו, ל”ב, מ”א, מ”ב; נ”ט, ע”ז, צ’, ק”ה, קל”ז, ק”ן - ווי ס’איז שוין לאנג ערקלערט אין די געדרוקטע ספרים (לקוטי־מוהר”ן ח”א רה; ח”ב צב; ספר־המדות, קרי ח”ב ה; שיחות־הר”ן קמא; חיי־מוהר”ן רכה).

דעמאלס האט ער געזאגט: אז ווער ס’וועט זוכה זיין דאס מקיים צו זיין, צו זאגן די דאזיגע אויבנדערמאנטע ‘צען קאפיטלעך תהלים’ [תיקון־הכללי], אין יענעם טאג וואס דאס וועט אים חס־ושלום פאסירן - וועט דאן זיכער פארראכטן ווערן זיין זינד, און ער דארף זיך מער נישט זארגן!

אויף האט ער זייער געשפעט פון די דאזיגע חסידים און ערליכע אידן: וואס ווען עס קומט צו זיי עפעס א הרהור, דערשרעקן זיי זיך: “אז זיי זאלן נישט צוקומען צו קיין מקרה!” - און דערפאר זענען זיי איינגעוואוינט בהיתר, צוליבן פחד אז זיי זאלן נישט צוקומען צו קיין מקרה! און רבינו ז”ל האט זייער געשפעט דערפון.

און זיין עיקר פוננה איז געווען: אז דער מענטש דארף זיך בכלל נישט דערשרעקן און זיך פארכטן פון אזעלכע זאכן, און ער זאל בכלל נישט טראכטן קיין מחשבות אין דעם זאך!

נאר ער זאל זיין ווי א גיבור חיל, צו שטיין קעגן זיין תאוה. און ער זאל זיך אינגאנצן מסיח דעת זיין דערפון, און זיך בכלל נישט דערשרעקן. און “דער באשעפער וועט טוהן וואס איז גוט אין זיינע אויגן” (על־פי שמואל־ב י, יב), וואס ער וויל.

און דער רבי האט מרמז געווען אין זיינע ווערטער: אז דאס איז דער בחינה פון דער פגם פון ‘דוד המלך’ על־י־השלום, ביי די מעשה פון ‘בת־שבע’ (שמואל־ב, פרק יא). און ער האט דאס נישט גוט ערקלערט.

און מען דארף זיך זייער זייער שטארקן מיט שמחה שטענדיג. און ער זאל בכלל נישט ווערן געפאלן ביי זיך, פון קיין שום זאך אויף דער וועלט, אפילו אויב עס וועט איבערגיין אויף אים כאטש וואס ס’זאל נאר זיין.

און אויב ער וועט זיין שטארק ביי זיך, און ער וועט זיך בכלל נישט דערשרעקן, און ער וועט גארנישט טראכטן קיין מחשבות (וואס מ’רופט דאס: ‘איבערטראכטן’), און ער וועט גיין מיט זיין תמימות מיט שמחה - וועט ער צום סוף זוכה זיין אריבערצוגיין אויף אלעס בשלום.

און די דאזיגע זאכן, קען מען נישט ערקלערן שריפטלעך. ‘וערום יבין לאשורו’ (משלי יד, טו). “און א קלוגער מענטש פארשטייט וואס ס’איז ריכטיג פאר אים”.

יא - דער בן־מלך וואס איז דערווייטערט

געווארן פון זיין טאטן

נאך א מעשה, וואס דער רבי האט דאס דערציילט אין ‘שבת־חנוכה’, און דאס איז פארגעסן געווארן:

פון א בן־מלך וואס איז דערווייטערט געווארן פון זיין טאטן וכו’, און ער האט זיך זייער געבענקט וכו’ וכו’.

און ס’איז אים אנגעקומען א בריוו פון זיין טאטן, און ער האט זיך זייער געטשאטשקעט דערמיט, און ער האט זיך נאך אלץ זייער געבענקט. און ער האט געבענקט: “אז זיין טאטע זאל אים כאטש דערלאנגען זיין האנט!” - און אויב זיין טאטע וואלט אים דערלאנגט זיין האנט - וואלט ער דאס געהאלטן און געקושט.

נאכדעם האט זיך דער בן־מלך מיישב געווען: “דער דאזיגער פתב, איז דאך, דאס ‘האנט־שריפט פונעם קעניג אליינס’ - אויב אזוי, איז דאס דאך דאס ‘האנט פונעם קעניג וכו’ וכו’”.

(דאס אלעס איז נישט געשריבן געווארן ריכטיג, ווייל דאס איז פארגעסן געווארן - ווייל ס’איז נישט געשריבן געווארן באצייטנס).

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם ברוך ה'נותן ליער כח, ולאין אונים עצמה
רבה" (ישעיה מ, כט).

“געלויבט איז דער אייבערשטער,

וואס ער גיבט כח פאר די מידע;

און פאר דעם וואס האט נישט קיין כח,

טוט ער מערן שטארקייט”.

לאמיר זיך פאר הערן

די שיחות פון נאך ספורי מעשיות (5)

- ג. פארוואס איז נישט גוט אראפגעשריבן די מעשה וואס דער רבי האט דערציילט שבת חנוכה?
- ווייל דער רבי האט עס דערציילט נאר מיט רמזים
 - ווייל מ'האט עס נישט גלייך אראפגעשריבן
 - ווייל מ'האט עס לכתחלה נישט קלאר אראפגעשריבן
- ד. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
 - ניין
 - איך האב געוואלט

- א. וואספארא סגולה זאגט דער רבי אויף פאקין ר"ל?
- מ'מאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און דריי מאל אזויפיל זייף
 - מ'מאכט א באד פאר די קינד מיט זייף און דריי מאל אזויפיל קרייד
 - מ'מאכט א באד פאר די קינד מיט קרייד און צוויי מאל אזויפיל זייף
- ב. פון וואס איז געקומען די קרענק ביז א סכנה ר"ל?
- פון נישט א קלארע לופט
 - פון געוויסע עסן
 - פון חטא העגל

טיפער געטראכט

וואס זענען די צעהן קאפיטלאך תהלים וואס ווערן אנגערופן תיקון הכללי?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

א. וואו נאך דער ציילט דער רבי אין ספורי מעשיות וועגן א"קנעכט?"

אין מעשה י"א דער בן השפחה - איך פארקויף מ'ך צו דיר פאר א קנעכט פאר דעם פרויט
אין מעשה י"ג דעם צווייטן טאג - דער מלך דער אבן הנ"ל. ער האט ביי זיי איבער גילאזט. די דריי בתות קנעכט

וויפל מאל ווערט דערציילט אין ספורי מעשיות וועגן איינער וואס "שרייט" ? 16 מאל

אין די צענטע מעשה האט ער אנהויבן צו שרייבן צו איר
אין די עלוטע מעשה הייבט מען אים אן תיבך צו יאגן. און
מע יאגט. און ער שרייט
אין די עלוטע מעשה האט אויף אים דער סוחר א גישריי
גיטאן
אין די צוועלפטע מעשה דאס גישריי איז. וואס איינער
האט זיין פאטער און מוטער גיקולט
אין די צוועלפטע מעשה האבן זיי אנהויבן צו שרייבן.
סע שטינקט זייער
אין די דרייצנטע מעשה האבן זיי ווידער אנהויבן צו
שרייבן עסן
אין די דרייצנטע מעשה איטליכער שרייט אויף זיין
חסרון
אין די דרייצנטע מעשה און סע שרייט תמיד דאס
הארץ אז סע זאל קומען צו דעם קוואל

אין די ערשטע מעשה וואס דארט איז גישטאנען איר
קלאגן און איר גישריי
אין די צווייטע מעשה און דער זון שרייט גלייבט מיר איך
האב גיבראכט א שוף מיט סחורה
אין די דריטע מעשה טוט דער בוים א גרויסע גישריי
אין די דריטע מעשה און האבן אן גיהויבן צו שרייבן אויך
זייערע יאר און טעג
אין די דריטע מעשה און האט אן גיהויבן צו שרייבן צום
אנדערן אויך זיינע יאר און טעג
אין די דריטע מעשה האט ער אן גיהויבן צו שרייבן אויך
זיך
אין די זיבעטע מעשה און ער האט אן גיהויבן צו שרייבן.
גיטאלד. גיטאלד
אין די ניינטע מעשה האט אויף אים דער תם דער מיניסטער
א גישריי גיטאן

דעם רבינ'ס אעשיות

להתודע ולהגלות אז איטלעכס ווארט וואס דא שטייט אין דעם הייליגן ספר, איז 'קודש' קדשים', לופטער 'סודות' התורה. מען זאל נישט מיינען: "אז דאס זענען חס' ושלום פראסטע מעשיות!"

צו ענטפערן בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5333372 צו באקומען דעם גליון אין מייל - 025345040@gmail.com